

JIŘÍ PAVLOVSKÝ UVÁDÍ

Kladivo na čaroděje

POSLEDNÍ STADIUM

12

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Gladio
na čaroděje

KLADIVO NA ČARODĚJE

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*
9. Darek Šmíd: *Žrádlo pro psy*
10. Jiří Pavlovský: *Kladivo na démony*
11. Jan Hlávka: *Bůh strachu*
12. Jiří Pavlovský: *Poslední stadium*

Připravujeme:

O krok před peklem – antologie

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

Gladio ***na čaroděje*** ***POSLEDNÍ STADIUM***

Copyright © Jiří Pavlovský, 2017
Cover Illustration © Lubomír Kupčik, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-421-3 (pdf)

Obsah

1. Přípravy na konec světa	7
2. Konec světa	68
3. Po konci světa	102
4. Nový začátek	177

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbývá nic jiného než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepsaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Přípravy na konec světa

Praha hořela.

Ohnivé stěny se neúprosně valily ulicemi a zanechávaly za sebou oblaka temného, mastného kouře. Z rudého nebe visely na provazech statisíce oběšenců, kteří se ve větru houply jako girlandy na lustru.

Městem chodila bestie. Její dvě hlavy vyčnívaly nad střechy domů a z rozřezaných boků jí prýštila hustá krev.

Z drátů elektrického napětí se blýskalo směrem k nebesům.

Slunce bylo tmavě modré.

Felix Jonáš se díval z okna do města, které pohltilo peklo. Ostatní se dívali na Felixe Jonáše.

„Co?“ zeptal se Felix Jonáš.

Klaudie, Walter i Vincenc na něj beze slova zírali.

„No jo, no,“ řekl Felix. „Uznávám. Možná to může být moje vina.“

O nějakých 48 hodin dřív

Z rozpadlého baráku se vyvalil černý dým a okamžitě pohltil bojovníky, kteří zaklekli na prahu. Pohltil je i s tou nejmodernější výbavou, kterou jim doručili vatikánští zbrojíři. Nebyla jim nic platná, kouř je bleskově obklopil a roztrhal na kusy.

Na Felixe, který udržoval bezpečný odstup pár desítek metrů od vchodu, za betonovým ohrazením, dopadlo jen několik kapek krve. Otřel si obličej a mrkl na Kiliána. Ten byl samozřejmě bez poskvrnky.

„Tak už víme, co to je,“ řekl Felix. „Nechceš něco říct?“

„Ne.“

„Něco o tom, že jsem měl pravdu?“

„Ne.“

„Dobře. Jen jsem se ujišťoval.“

Dým se převaloval před domem, jen kousek od zesláblé pečeti, kterou právě překonal. Kdysi dávno mu říkali „Černý“, jenže to dnes komplikovalo porady, takže byl tenhle bohodémon raději přejmenovaný na „Kouř“. Což komplikovalo porady stejně, ale aspoň nehrozilo nebezpečí, že by to někoho urazilo.

Felix se skrčil za zídku a přešel pohledem rozložené kožené pouzdro plné ampulek. Ukrývaly se v nich děsivě nebezpečné kyseliny, hořlaviny a jedy použitelné coby munice jak zblízka, tak na dálku. Ovšem všechny byly vylepšené magií, což právě teď nebylo to pravé ořechové. Jak magie umírala, mizela i síla preparátů.

Neznamenalo to, že by byly úplně k ničemu. Jen byly úplně k ničemu, co se týče Kouře.

Člověk by neřekl, jak se může svět za pouhého půl roku změnit. Nešlo ani tak o to, že to s magií pádilo dolů z kopce a jak slábla, praskaly pečeti jedna za druhou a všude na světě se ven dostávala pravěká božstva. To se celkem dalo čekat. Překvapivější bylo to, že Kilián zatnul zuby a přišel požádat o pomoc. VVK neměla na všechny propukající průsery dost lidí.

A Kouř byl jeden z těch průserů. Tentokrát se experti z Vatikánu trefili přesně. Na jejich omluvu, neměli to snadné – pečeti byly

někdy starší, než byl oficiální věk celé planety, takže uhádnout, kdy přesně povolí, byla otázka spíš pro věštce než pro vědce.

Kouř se vznesl do výšky, snesl se dolů na budovu a rozmetal ji na kusy. Do vzduchu vystoupal atomový hřib omítky a cihel.

„I když je zdánlivě nehmotný,“ řekl Kilián, „jeho dotyk je jako kondenzovaná kinetická energie. Jako by do tebe narazil neviditelný rychlík.“

„Hmm,“ řekl Felix, když zavřel celkem zbytečné pouzdro a strčil si ho zpátky do kapsy kabátu. „Když o tom tak mluvíš – dělá se vůbec ještě kondenzovaný mlíko? Když jsem byl malej, prodávalo se v tubě. Bylo to děsně sladký. Jak se to jmenovalo...?“

„Jak jsi na to přišel?“

„Ty jsi začal o kondenzované energii.“

„Kinetické. Kdyby na nás zaútočilo kondenzované mléko...“ Kilián jen mávl rukou. „Proč tě vůbec s sebou bereme?“

Felix se na něj podíval. „Jednak mám seznam špatných míst, a na rozdíl od některých lidí se v něm i vyznám, takže vím, kde se tihle zmetci objeví. Navíc jsem geniální a schopný. A především...“ zalovil v náprsní kapse a nasadil si černé brýle, „vypadám cool.“

„Kdes tohle našel? V koši za vietnamskou večerkou?“

Kouř mezitím znovu a znovu útočil na trosky.

Felix na Kiliána upřel temná skla brýlí. „Myslíš, že si nás všimne?“

„Doufám, že ne,“ řekl Kilián.

„HEJ!“ zařval Felix. „Tady jsme!“

„Ty ses zbláznil,“ řekl Kilián a ustoupil o krok dozadu.

„Neměls mi urážet brýle,“ řekl Felix.

Kouř si jich konečně všiml. Vztyčil se v několika pramenech jako několikahlavá saň a černé konce namířily přímo na Felixe. Ten jim zamával.

Kouř se protáhl do temných šípů a vyrazil vpřed. Vzduch zařval bolestí.

Felix čekal do poslední chvíle a bleskově uskočil stranou.

Kouř pocházel, podle dochovaných pramenů, z doby Etrusků. Zavřít ho stálo nespočet obětí a na jeho zapečetění pracovali a umírali celé generace šamanů.

Ovšem v té době neměli lidi vysavače.

Felix dopadl na zem, stiskl spínač a obří přístroj nasál vzduch. Kouř už nestihl uhnout. Bez nejmenšího zvuku zmizel uvnitř.

Kilián s Felixem chvíli stáli a čekali. Nakonec promluvil Felix.

„Tak to by bylo.“

* * *

Felix dopadl na gauč.

„Chci spát. Pokud bude ještě existovat svět, vzbud' mě příští týden. Pokud ne... nebud' mě.“ Teprve teď si všiml, že Klaudie má na sobě černé šaty a na puse rtěnku. „Ty někam jdeš?“

„Do divadla.“

„Teď? Končí svět a ty jdeš do divadla? Doufám, že jdeš aspoň na nějakou tragédii.“ Felix si sundal boty, natáhl nohy a dal si polštář pod hlavu. „Jdeš s někým?“

„Proč tě to zajímá?“

„Nezajímá. Jen si myslím, že teď není zrovna dobrá doba pro navazování nových vztahů. Snažím se tě uchránit před zbytečnou bolestí.“

„Možná jde jen o rychlovku. Sex na jednu noc.“

Felix po ní hodil unavený pohled. „To bys s ním nechodila do divadla.“ Překulil se na druhý bok. „Až se vrátíte, buďte tiše. Snažte se mě nevzbudit.“

Klaudie měla na jazyku, že tohle je její byt, že on by tady vlastně vůbec neměl být, ale nakonec to přešla. Felix vypadal fakt vyčerpaně.

„Jaké to bylo?“

„Co konkrétně myslíš? Dneska jsme lovili tři. A o dalšího se postaral Vincenc s Walterem. Pán červů. Dovedeš si představit, jak vypadal.“

Bylo toho moc. Všichni bohové, démoni a jiní šmejdi se po tuctech drali zpátky na povrch, aby dělali to, co jim šlo nejlíp. Ničili a zabíjeli.

Bohužel pro ně, tím, že umírala magie, neměli z čeho čerpat svou sílu. To zjistili členové VVK ve chvíli, kdy praskla první závora a ven vykročil chobotnicohlavý Chuxull, zařval,

až popraskaly skály a všichni psi v okruhu deseti kilometrů zdivočeli a napadli své pány, pak udělal první krok, nadechl se – a svalil se mrtvý k zemi.

„Jsou jako ryba na suchu,“ řekl Felix. „Aspoň k něčemu je to dobrý. Ještě pár dnů...“ zívnuł, „a nezbude jediné staré božstvo.“

„A pak přijde na řadu všechno ostatní.“

„Jo. Dobrou.“

„Dobrou. Chceš zhasnout?“

„Díky.“

Klaudie zhasla světlo.

„Užij si to,“ řekl do tmy Felix. „A s tím, že máš být tiše, jsem si dělal legraci.“

„Já vím.“

„Přece vím, že při sexu být tiše nedokážeš.“

Klaudie bouchla dveřmi víc, než bylo nutné. Ale spíš jen aby udělala zadost své roli. Nebyla na Felixe našťvaná. Byl vyčerpaný, strhaný a ze všech sil se snažil nedat to na sobě znát. Pořád chtěl působit dojmem, že je nad věcí.

Radim už čekal před domem a netrpělivě zkoumal své hodinky.

„Promiň, musela jsem ještě něco dodělat,“ řekla Klaudie. „Nečekáš dlouho?“

„Ne,“ řekl se špatně skrývanou nevolí Radim. „Tak pojď, ať stihneme začátek.“

Okno nad nimi se otevřelo a ze třetího patra se vyklonil Felix. „A ať jsi do jedenácti doma! Jinak ti nasekám na zadek!“

„To je kdo?“ zeptal se překvapeně Radim.

„Tohle?“ pokrčila rameny Klaudie. „Můj manžel.“ A pak na konsternovaného Radima. „Tak pojď, ať stihneme začátek.“

* * *

Felixovi se zdály, jako poslední dobou každou noc, sny. Živé a velmi mrtvé. Někdy si přál, aby se mu zdálo o sexu, nebo třeba aspoň o tom, jak padá z baráku. Ale vždycky se mu zdálo jen jedno. Svět byl mrtvý. Udělal chybu. Udělal jednu jedinou chy-

bu, něco se vyřítilo ven (každou noc to vypadalo jinak, někdy to mělo chapadla, někdy to byl kyselinový vítr, někdy to byla jen vražedná myšlenka), uniklo to a potom už Felix jen sledoval, někdy v televizi, někdy na vlastní oči, jak svět postupně umírá.

Probouzel se zpocený a potom zase vyrážel s falešnou sebejistotou lepit záplaty na díry v potápějícím se Titaniku.

Teď se zlo ve snu přenášelo pomocí morseovky. Všechny věci do sebe začaly narážet a mezi údery byla tu krátká, tu dlouhá mezera. Lidé, kteří dostali tu zprávu (v tomhle snu uměli všichni morseovku, kromě Felixe), umírali. Někdy vlastní rukou, někdy cizí, někdy jen tak – vždycky hnusně. Umírali.

Ne umřeli. Umírali. Stále.

Felix kráčel nekonečnou plání plnou lidí, kteří se svíjeli ve smrtelných bolestech a nemohli umřít.

A Felix je litoval, bral si jejich utrpení za vinu a záviděl jim. Radši by patřil mezi ně, jen aby nemusel jít pořád dál, sám, nikam.

Byl rád, že ho probudila Klaudie, když se někdy kolem jedné vrátila domů.

„Jaký to bylo?“ zeptal se rozespale.

„Rande, nebo divadlo?“ Klaudie si zády k Felixovi sundávala boty.

„Oboje.“

„Nabubřelý a nudný,“ řekla Klaudie a chytla se stěny. „Oboje.“

„To je mi líto.“

„Ale prdlajs,“ řekla Klaudie, stále marně válčící s botou. „Není. Myslíš si, že na to nemám. Že jsem nemožná.“ Konečně si sundala botu a vztekle jí mrštila o stěnu. „Že si nabírám samý zkrachovalce.“

„Samý ne,“ opravil ji Felix. „Chodila jsi přece se mnou.“

„Nechodila. Jen spala. Vzpomínáš? Když ti přítelkyně umírala na rakovinu? Možná je tohle všechno jen trest za to, co jsem provedla.“

„To nebyla tvoje chyba.“

„Nedělej ze mě oběť. Nedělej ze mě oběť.“ Klaudii se trochu pletl jazyk. Sundala si kabát a hodila ho na zem. „Copak nemám taky právo na štěstí?“

„To víš, že máš,“ řekl mírně Felix.

„Ne, nemám,“ oponovala Klaudie. „Co je to vůbec za kra-
vinu? Proč lidi mají pocit, že mají na štěstí nárok? To je stejná
blbost jako takový to, že každý si nakonec toho svýho najde.
Velký kulový. Spousta lidí si nikoho nenajde... Nebo najde
a ten je pak mlátí a zahejbá s jinejma. Prostě se musíme smířit
s tím, že budeme do konce života nešťastný.“

„To muselo být hrozný rande,“ řekl Felix.

Klaudie se opatrně vydala vstříc ložnici. „Už jsem měla
horší. Jdu spát.“

„Dobrou,“ řekl Felix.

„Nebudu si čistit zuby,“ řekla Klaudie.

„Jen jim to nandej,“ podpořil ji Felix ve vzpouře.

Klaudie se kolébatě dostala ke dveřím ložnice, chvíli v nich
stála a pak se otočila.

„Nemohl bys mě obejmout?“ zeptala se Klaudie.

Na chvíli zavládlo ticho. Než stačil Felix něco říct, začala
Klaudie prudce gestikulovat. „Ne! Zapomeň na to! Špatný ná-
pad! Špatný nápad! To ze mě mluví chlast! Zapomeň na to, jo?“

„Hele...“

„Ne, promiň, promiň... Jsem jen zoufalá. Prosím, moc pro-
sím... zapomeň na to.“

Felixovi bleskla hlavou řada věcí. Kromě spousty utěšova-
cích vět tu byla i vzpomínka na Klaudiino tělo. Velmi živá
vzpomínka. Ale neřekl nic. Netroufal si.

„Dobrou noc,“ řekla Klaudie a zabouchla za sebou dveře.

Felix vstal, došoural se k lednici, vytáhl namátkou jednu
z Klaudiiných láhví, posadil se ke stolu a začal pít.

Usnul až v polovině druhé láhve.

A zase se mu zdálo o mrtvých.

* * *

Ráno stálo za houby. Bylo šedé, deštivé a kocovinové. Kilián
se neozýval a ani Felix nedostal žádné poplašné zprávy o dal-
ších puklých pečetiích. U snídaně referoval Klaudii o novém
vývoji situace. Klaudie se držela za hlavu a zírala do kafe.

„Všechno zlý je k něčemu dobrý. Za chvíli už tam budeme muset jezdit jen proto, abychom zakopávali mrtvoly. Jak žili stovky let v jiné dimenzi, neměli čas se aklimatizovat na prostředí s minimálním množstvím magie. Nemůžou tu dýchat.“

„To už jsi mi říkal včera.“

„Vážně? Vůbec si včerejšek nepamatuju. Byl jsem totálně grogy.“

„To spíš já,“ řekla Klaudie. „A promiň.“

„Za co?“

„Že jsem... Vždyť víš. Fňukala.“

„Neomlouvej se.“

„Byla jsem...“ mávla rukou.

„Jasný,“ řekl Felix.

„Co byla?“ zeptal se Vincenc, který právě vstoupil do dveří. Jeho špinavé vlasy byly ještě delší než obvykle a sklíčka na lenonkách byla popraskaná.

„Bezva,“ řekla Klaudie. „Existuje vůbec někdo, kdo nemá od mého bytu klíče?“

„Já nemám klíče,“ hájil se Vincenc. „Vypáčil jsem zámek.“

Klaudie se rozhodla, že to nebude řešit. „Chceš snídani?“

„Srncí hřbet na divoko,“ rozhodl se Vincenc.

„Došel,“ řekla Klaudie.

„Tak pivo,“ ustoupil Vincenc.

„Máte rozbité dveře,“ oznámil Walter, který se, stále oblečený jako postava z gotického bijáku Tima Burtona, vkolébal do vchodu. „Kdokoliv se vám sem může dostat.“

„Nepovídej,“ řekla Klaudie.

Bylo tu nějak moc lidí. Tedy, Felix by měl pocit, že je tu moc lidí, i kdyby tu byl sám, ale stejně. „Co tu všichni děláte?“

„Dostali jsme zprávu,“ řekl Walter.

„Zprávu od koho?“ zeptal se Felix.

„Od tebe,“ znejistěl Walter.

Felix chtěl říct, že žádnou zprávu neposílal, ale radši se podíval na mobil. Znal se a nebylo by to poprvé, co někomu posílal v opilosti zprávy. Ale obvykle si nedával schůzky, spíš psal svým bejvalkám nebo lidem, kterým chtěl vysvětlit, jak moc se mylí, když jsou přesvědčeni, že nejsou idioti.

Zpráva tam byla, ale jen coby obdržená: Doraž na desátou ke Klaudii. Velmi důležité.

„Tos nebyl ty?“ zeptal se Vincenc.

„Vždyť to ani není z mého mobilu,“ řekl, když nahlédl Vincencovi přes rameno. „Proč sis myslel, že je to ode mě?“

„Kdo jiný by nás svolával?“ namítl Vincenc.

Kousek od něj to bliklo a zjevila se Ester von Blaschkof. Jako vždy elegantní a důstojná.

„Já,“ řekla. „Chci, abyste mi pomohli zachránit svět.“

* * *

„Dáte si kafe?“ nabídl Felix zdvořile.

„Kávu bych si dala,“ řekla Ester. „Bohužel se ale obávám, že v blízkosti několika kilometrů se nic, co by se dalo nazvat kávou, nenachází. Takže si ji budu muset odpustit.“

Přisunula si židli, podívala se na ni, povzdechla si, oprášila sedák a s výrazem mučedníka usedla. Přejela zrakem po Felixovi, Klaudii, Walterovi a Vincencovi a smutně zavrtěla hlavou.

„Tak o co jde? Zachraňování světa je naše parketa,“ řekl Felix.

Ester položila ruce na stůl. „Víte, že umírá magie. Zjistili jsme, že ji něco nahlodává a rozežírá zevnitř, a...“

„Zjistili jsme?“ řekl významně Felix.

Ester pozdvihla obočí. „Za pomoci bezvýznamných asistentů jsme zjistili...“

„Lepší,“ řekl Felix spokojeně.

„... že má magie, řekněme to jednoduše, abyste to i vy chápali, rakovinu.“

„A kdybyste to měla říct složitě, pro nás chápavější?“ nahlédl úslužně Walter. „Někteří z nás tu mají vzdělání.“ Podíval se významně po svých kolezích.

„Jo. Vzdělání v šukání mrtvol,“ pokrčil rameny Vincenc.

„To po ní nechtěj,“ ucedila Klaudie. „To by se totiž ukázalo, že o moc víc neví.“

„Rozhodně aspoň vím, jak sladit své oblečení,“ řekla důstojně Ester. „A jak pečovat o svou pleť, aby nepřipomínala brusný papír.“

Klaudie si proti své vůli sáhla na obličej.

„Takže, kde jsem to přestala? Ano, magie umírá. A moji kolegové z celého světa trávili minulé měsíce tím, že přemýšleli, jak to zastavit.“

Felix si hodil nohu přes nohu a ruce s propletenými prsty položil na kolena. „A na nic nepřišli a teď je to na nás.“

„Ne,“ řekla Ester. „Přišli. Objevili způsob, jak to vyřešit. Samozřejmě.“

„A potřebují k němu nás,“ zkusil to znovu Felix.

„Ne. Nepotřebují. Zvládnou to udělat sami.“

Felix byl vývojem situace poněkud zaražený. „Tak... proč...?“

„Jaký je ten způsob?“ zeptala se Klaudie. Zničehonic dostala obrovskou chuť na panáka.

„V podstatě geniální. Asi tušíte o existenci paralelních světů, že ano?“

Všichni kývali hlavou a snažili se nedat najevo, že mimo sci-fi knihy a seriály o tomhle slyší poprvé.

„Není jich moc a většinou jsou vytvořené za pomoci magických experimentů. Dá se téměř říci, že to jsou klony tohoto světa. Vznikly někdy v šestnáctém století, kdy se někteří mágové obávali o svůj život, a tak si, jak bychom řekli dneska, stvořili vlastní záložní kopii. Jenže se ukázalo, že nejde stvořit jen tak jednoho člověka. Že vedle něj vznikne i pár dalších věcí. Třeba vesmír.“

„To je teda ego,“ zasykla Klaudie. „Svět jako doplněk k mágovi.“

„Věř mi, vhodný doplněk bych si představovala úplně jinak. Ale, přestože jsou světy pod naší úrovní, i tak jich několik máme. Mnoho z nich nepřežilo smrt svého tvůrce, ale některé zůstaly. A některé z nich jsou nenakažené.“

Tak tohle musel Felix ocenit. „Klobouk dolů. Pokud dobře chápu, v podstatě uděláte transfuzi magie. Elegantní řešení.“

„Velmi,“ řekla Ester ponuře.

„Vidím do tebe, pusinko,“ řekl Vincenc. „Je v tom nějaký háček, co?“

„Drobný. A neříkej mi na veřejnosti pusinko,“ pronesla upjatě Ester. „Tyhle alternativní vesmíry se časem stihly tro-

chu rozejít. Ne moc, ale stejně. Některé události se staly jinak, někdo umřel, někdo, kdo měl umřít, přežil... Ze začátku byly jejich otisky stejné, ale v současnosti se už zásadně liší.“

„Takže se magie nedá transfúzovat?“ zeptal se Walter.

„Ne. Nedá. Když se budeme držet toho přirovnání s transfúzí, tak řekněme, že lidé a magie na tomto světě, protože magie je přece jen hlavně spojená s lidmi, jsou B-, a na tom druhém světě jsou A+. Nemá šanci se to uchytit.“

„Tudíž máme smolíka?“ nahodil Felix.

„Ne, mí kolegové přišli na řešení,“ řekla Ester. „Naprostě jednoduché řešení.“

Teď se usídlil ledovec v žaludku i Felixovi.

„Úplně primitivní. Vyhledí tenhle svět.“

* * *

„Já... já tomu nerozumím,“ řekla Klaudie. „Co... Proč chtějí... Jaký to má smysl?“

„Vyhledí tenhle svět,“ řekl pomalu Felix, „a přitáhnou sem lidi z toho druhého světa. Tím pak bude magie kompatibilní.“

„Merde,“ řekl Walter. Vincenc jen hvízdнул.

„Proč se prostě jen nepřestěhují?“

„Protože tam už jejich verze jsou a jsou se svou magií lépe sladění,“ vysvětlila Ester. „Pokud by se pokusili o útok, nejsou si jistí, jestli by mohli vyhrát.“

„Kdežto když provedou globální únos...“

„Mají to připravené, to mi věřte.“

Klaudii to nedocházelo. „Přece... přece nepozabíjejí miliardy lidí...“

„Oni nezabijí nikoho,“ řekla Ester.

„Jak to? Vždyť jsi řekla...“

„Nepozabíjejí je,“ řekl Felix s pohledem upřeným na Ester. „V podstatě. Protože ve výsledku tu ti lidi budou. Ano, zabijí nějakého Františka Nováka, ale pak toho samého Františka Nováka přitáhnou z alternativní reality. Čili tady pořád bude František Novák, který bude spokojeně pokračovat ve své práci a vůbec nebude tušit, že se něco stalo.“

„Ale... ale to nebude ten samý František Novák!“

„Bude,“ vysvětlovala Ester. „Devadesát devět procent obyvatel z toho světa bude naprosto stejných. Zbytek bude mít malé odchylky. Určitě se objeví nějaké problémy, ale nic, co by... co bychom nedokázali zvládnout.“

„To je invaze uchvatitelů těl,“ řekl Vincenc s těžko skrývaným nadšením.

„Ne,“ řekla Ester. „To nebudou lidi, co se za vás vydávají. To budete vy. Jiní vy, ale vy.“

„Ale my budeme mrtví,“ řekl Walter.

„Jak se to vezme. Můžete je také brát jako své klony. Nebo jako když ztratíte vědomí a probudíte se. Jak víte, že ten, kdo se ráno probudil, je ten samý, co večer usnul? Ti lidé budou mít vaše vzpomínky, vaše sny... Budou prostě vy.“

Bylo ticho a všichni se to snažili nějak spolknout.

„Život půjde dál,“ řekla Ester.

„Proč jsi tady?“ zeptal se Felix. „Předpokládám, že jsi nám nepřišla jen říct, že budeme nahrazeni.“

Ester si chvíli soustředěně hrála se svou kabelkou a pak zvedla oči.

„Chci, abyste to zastavili.“

Felix pokýval hlavou. „Dneska je vážně den šoků.“

„Proč?“ zeptala se Klaudie podezřívavě. „A proč my?“

Ester opět chvíli hledala slova. „Možná vám to nedochází, ale stali jste se poněkud osinou v zadku. Jste jako zkumavka s nitroglycerínem. Nestabilní a nebezpeční. Navíc nikam nepatříte, nedá se moc předvídat, co uděláte, kde skončíte a koho cestou srazíte.“

„To zní...“ řekl Felix, „skoro lichotivě.“

„Takže,“ pokračovala Ester, „vás nebudeme nahrazovat.“

„Super!“ zajásal Walter. „Takže nás nechají být? Zůstaneme tu spolu s vámi? V původní podobě?“

„Ne,“ řekla Ester.

„Ale...“

„Zlikvidují vás, to ano,“ řekla Ester. „Ale nikdo vás nebude přenášet zpátky do téhle reality. Nechají vás mrtvé.“

To všechny umlčelo.

„Kdo si dá víno... nebo vodku?“ navrhla po chvíli Klaudie. Všichni byli pro to druhé. Kromě Ester, ta se jen zatvářila štítivě nad značkou.

„Samozřejmě, nejen vás,“ řekla Ester, když si všichni nalili. „Lidí, kteří se nebudou obnovovat, bude víc. Když už restaurovat svět, proč ho neudělat trochu lepší?“

„Pro koho?“ zeptal se Felix zachmuřeně.

„Samozřejmě že pro nás. Ale proč ne i pro ostatní lidi, když je ta příležitost? Takže se pár lidí odstraní. Ne příliš, s tím by bylo moc práce – zvláště, když zmizí někdo, koho si ostatní lidé pamatují. Necháme mrtvé jen ty největší psychopaty, dikátory, zločince... “

„A nás,“ doplnil Felix.

„A vás,“ odsouhlasila Ester. „Samozřejmě taky další podobné organizace a volné střelce.“

„Merde,“ zopakoval Walter, hodil do sebe vodku a rozkašlal se.

„Tohle musím strávit,“ řekl Felix. „To musím strávit.“

„Neřekla jsi nám, proč to máme zastavit,“ řekla Klaudie. „Nevěřím, že je to kvůli nám.“

„Je to kvůli mně,“ vysvětlil Vincenc. „Milenci jako já se tak často nevyskytují.“

„Neříkám, že ne,“ uznala Ester, „ale kvůli tobě to rozhodně nedělám. Kdybych tě chtěla nahradit, skočila bych si koupit XXL vibrátor a nezachraňovala bych svět.“

„Tak proč?“ zeptala se znovu Klaudie.

Ester mlčela. Pak natáhla ruku, vzala láhev vodky a lokla si z láhve. Láhev odložila, otřela si plné rty a řekla. „Je to špatný.“

„Co?“ vypravil ze sebe Felix.

„Je to špatný. Já nevím, jak to mám říct jinak. Je to prostě špatný. Být mág je fajn, mít moc, peníze, krásné tělo a krásné věci na něj, občas někoho zabít, ale tohle... Ať si to zdůvodňuju, jak chci, pořád se nemůžu smířit s faktem, že zabijeme miliardy lidí. A nemůžu se smířit ani s tím, že to nikomu nevadí.“

V místnosti se rozlehlo ticho, rozsekané na kousky tikotem hodin.

„Dobře... ale nebude ti vadit, když budu ostatním říkat, že zachraňuješ svět, jen abys nepřišla o mé úžasné péro?“ přerušil mlčení Vincenc.

„Co máme udělat?“ ignoroval ho Felix.

„Nevím,“ řekla Ester. „Vážně nevím.“

* * *

Vincenc šel s Ester ven. Tvářil se otráveně, ale přesto to nějakým záhadným způsobem vypadalo, že ti dva spolu vážně chodí. Felixe by zajímalo, o čem se baví, když zrovna nesouloží. Nedovedl si představit jediné téma, které by měli společné.

Walter vyšel o patro výš, na společnou verandu, aby si tam zapálil dýmku. Poslední dobou se ji snažil kouřit, protože měl pocit, že mu to dodává důstojnosti. V podstatě se ale všichni rozešli proto, aby si každý z nich mohl rozmyslet, co dál, a Walter proto, aby ho nikdo neslyšel kašlat.

Klaudie se rozmýšlet nepotřebovala. „Můžeme je zastavit,“ řekla.

Felix obvykle o věci přemýšlel tak, že o ní mluvil, pokud rovnou nejednal. „Můžeme je zastavit,“ uznal. „Jednou. Pak se opráší, vyhladí nás a udělají to znovu.“

„To je na tebe takové... realistické.“

„Jo. Asi dospívám. Konce světa na mě tak působí.“

„Tak co navrhuješ? Nechat toho? Nechat se vyhladit?“

„Utéct,“ řekl Felix.

„To myslíš vážně?“

„Alternativní vesmíry. Slyšela jsi. Zdekuje se.“

„Děláš si legraci, že jo?“

„Ani náhodou. Je to to nejrozumnější, co můžeme udělat. Je to, jako když bankovní lupič získá nový pas, tašku s milionem a letenku do Argentiny.“

„Ale já nejsem bankovní lupič. A nechci letět do Argentiny. Chci zůstat tady.“

„Patrně to tam bude úplně stejné jako tady. Stejná kredenc, stejný výhled na ulici...“ Felix vyhlédl z okna.

„Stejná já. Co se mnou? Hodláš mě zabít? Hodláš zabít sám sebe?“

„Nemyslím si, že by to bylo nutné. Nějak se dohodneme. Navíc, vždycky jsem chtěl mít dvojče, které by místo mě chodilo do práce.“

„To chci vidět, jak se budeš se sebou dohadovat.“

„Samozřejmě,“ zamyslel se Felix, „pokud bude mít moje dvojče bradku, musíme ho okamžitě zabít.“

„Jasně,“ vybavila si Klaudie *Star Trek*. „Protože podle vousů se poznají lidé ze zlé paralelní dimenze.“

„Ne. Protože s bradkou vypadám jako debil.“ Podíval se na Klaudii. „Slibuju, že pokud budeš mít trvalou, taky zkrátím tvé utrpení.“

„Děkuju. Ale nebudeš muset. Zůstanu tady.“

„Tady jedině umřeš.“

„Možná. Ale pokusím se to zastavit.“

„Nemáš nejmenší šanci.“

„Vincenc tu taky zůstane.“

Felix pokývl hlavou. „Jo. Nedovedu si představit, že by se vzdal možnosti snížit počet mágů z pěti na ještě menší počet. Asi ho nepřemluví.“

„Walter půjde s tebou.“

„O tom nepochybuju. Walter zmizí ještě dřív, než si stihnu sbalit kufry.“

„Já nechci umřít,“ řekla Klaudie. „Ale prostě nedokážu utéct.“

„Ale dokážeš,“ namítl Felix. „Je to úplně jednoduché. Dokáže to každý. Stačí hodně rychle střídat nohy a pohybovat se směrem od katastrofy. Brnkačka.“

„Víš, co myslím.“

Felix věděl. „Hele, mně se taky nechce. Ale nemáme moc na výběr. Jsme na Titaniku a ty chceš, abychom zkusili udržet potápějící se loď nad hladinou. Přitom jedině, co můžeme dělat, je hrát jim k umírání. A já hraju vážně mizerně.“

„Můžeme zkusit otočit kormidlo a vyhnout se kře.“

„To moc nejde. Trasa je daná. Jediný způsob, jak se z toho dostat, je potopit tu kru.“

„Proč ne?“

„Jo. Vyléčit magii. A přitom bychom taky mohli vyléčit AIDS, když už v tom budeme.“

„Tvrdil jsi, že víš jak na to.“

„Ne. Říkal jsem, že mi ty prastaré vykopávky tvrdily, že je odpověď ve mně. Což je přesně taková nic neříkající věštba, kterou vyhlašují cikánky a stará božstva.“

„Ty tomu nechceš dát šanci.“

Felix se prudce otočil. „O čem si myslíš, že celou dobu přemýšlím? Jak na to. Jenže to nejde.“ Prošel se ke dveřím a zpátky a hledal slova.

„Hele... tohle je vážně mimo mé schopnosti. Jsem jen raná, který zná pár triků a má víc štěstí než rozumu. Klidně uznám, že máš pravdu, že možná jsem takový magický James Bond...“

„To jsem nikdy netvrdila...“

„... ale ty po mně nechceš, abych byl James Bond, ty po mně chceš, abych byl... Buckaroo Banzai!“

„Kdo?“

„Abych byl kromě mága a akčního hrdiny ještě geniální vynálezce, neurochirurg, měl veleúspěšnou kapelu a kdo ví, co ještě.“

„Kapelu bych i oželela...“

Felix zvedl ruce nad hlavu. „Tohle je prostě nad moje schopnosti. Vážně bys po mně stejně dobře mohla chtít, abych provedl operaci srdce. Prostě to nezvládám!“

„No,“ řekla Klaudie. „Tak co sehnat někoho, kdo to zvládne? To je naše síla. Najít schopné lidi.“

„Lidé, co to zvládnou, mají v plánu vyhladit zemi,“ upozornil ji Felix. „A i když k nim necítím zrovna velké sympatie, tak nemyslím, že by si to vybrali jako svou první možnost. Řekl bych, že zvažovali alternativy, spočívající... já nevím... v nevyhlazení celé zeměkoule!“

„Vždycky jsme na něco přišli,“ řekla Klaudie.

„Jo. Ale to neznamená, že automaticky dokážeme vyřešit cokoliv.“

„Oukej,“ řekla Klaudie. „Zdrhneme.“

Felix pozdvihnul obočí. Tohle vážně nečekal.

„Ale nejdřív zkusíme udělat všechno možné, abychom to zastavili. Slib mi to.“

„Dobře,“ zalhal Felix po krátké pauze. „Ale ty mi slib, že když to nevyjde, utečeš se mnou.“

„Slibuju,“ zalhala na oplátku Klaudivie.

* * *

„Jednu věc nechápu,“ řekl Walter a chvíli čekal, jestli se někdo neozve s „Jen jednu?“. Ale tak se to nabízelo, že po tom ani Vincenc nesáhl. „Dejme tomu, že se ty alternativní reality rozštěpily někdy v roce 1580. Třeba. Tak jak to, že jsou si ještě vůbec podobné? Vždyť je tolik náhod, tolik věcí, které mohou jít jinam, že jakýkoliv tak dlouho odpojený vesmír musí být na-prosto odlišný.“

„A?“ zeptal se Vincenc.

„A oni tvrdí, že se to dá snadno vyměnit. Že jsou jen malé kosmetické rozdíly.“

„Tak asi jo,“ pokrčil Vincenc rameny.

„To je přece *imbécilité* – pokud pustíš stejnou kuličku po stejné trase, nikdy se ti nebude kutálet úplně stejně. Tohle by v podstatě podporovalo teze o osudu! Že jsou naše životy předurčené.“

„Možná je to jako s hodinama na mobilu,“ řekl Felix. „Že se vzájemně seřizují, aby se moc neodchýlily. Že existuje jedna základní realita a ostatní se podle ní seřizují.“

„Jo,“ řekl Vincenc. „To by ale znamenalo, že se musí realita pořád upravovat. To je dost děsivá představa.“

„To by vysvětlovalo,“ chytl se Walter, „proč člověk občas zjistí, že stojí uprostřed místnosti a nemůže si vzpomenout, proč tam šel a co vlastně potřeboval. To, co vypadá jako skleróza, je čistě jen dozvuk změnění reality. Šel jsi něco vyřídit, ale než jsi tam došel, přestal existovat důvod, proč jsi to dělal.“

Vincenc vrazil Walterovi pohlavek.

„Au!“ zařval Walter. „Za co?“

„Co? To nebyl můj nápad. Zřejmě jsi něco provedl v alternativní realitě, za co sis zasloužil ztrestat.“ Vincenc se zamyslel.

„Mám takové tušení, že v alternativní realitě budeš dost nenesitelný...“ zamnul si ruce.

Walter si odsedl.

„Doufám, že to není pravda,“ řekla Klaudie. „Kdyby se tahle teorie rozšířila, tak už by nikdy nikoho neodsoudili za žádný zločin. Nikdo by za nic nemohl – jen opakoval to, co dělalo jeho alternativní dvojče.“

„Leda by,“ namítl Walter, „policie vyslechla všechny jeho verze z alternativních vesmírů...“

„To je kravina,“ řekl Vincenc. „Když všechny ty verze někoho zabijou, tak která z nich je za to odpovědná?“

Všichni se nad tím zamysleli.

„Hele,“ řekl nakonec Felix, „stačí ten bordel, co máme s magií. Nepřemejšlejte o tom. Berte to tak, že jsou alternativní reality a ty jsou si hodně podobné. Prostě to tak je. Vraťme se k tématu. Co víme o tom, co ničí magii?“

„Nic,“ řekl Vincenc.

„Když jsem mluvil s Tisícihlavým, řekl mi pár věcí. Že je to živé, že je to schopné myslet, že to chce růst a že se to magií živí.“

„Mám nápad,“ řekl Vincenc. „Naučíme ho na tofu. Uděláme z toho první veganskou rakovinu v dějinách lidstva.“ Zvedl ruku na plácnutí, ale nikdo se k němu nepřidal.

„A že se s tím dá komunikovat,“ pokračoval Felix. „Komunikace je důležitá.“

Walter si zamnul ruce. „No, jestli existují ty alternativní reality, kde je magie zatím celá, tak co jim předhodit je? Místo zbytků by dostali novou porci jídla.“

„To je dobrý,“ řekl Vincenc.

Klaudie s ním nesouhlasila. „Takže mu chceš prostě předhodit jiný svět, ať sežere ten.“

„Proč ne?“

„Hlavně proto,“ řekl Felix, „že jestli jsou tam naše kopie, tak dostanou úplně stejný nápad. A vážně nechci hrát s tím černým hnusem ping-pong.“

„Možná je to řešení,“ řekl Walter. „Co se stane, až zmizí? Začne se magie znovu hojit? Stačí si ho předávat, jako když

ovce sežerou trávu na jedné louce, tak přejdou na druhou, a pak zase zpátky.“

Felix si vybavil svůj pocit z temné bytosti. „Ne, to by chtělo oboje louky. A kromě toho i les vedle těch luk a další louky, co jsou za lesem. Chce to všechno. Když mu to ukážete, bude to chtít všechno.“

„Myslím,“ řekl Walter, „že nejrozumnější bude vyklidit pole. Najít cestu k těm jiným realitám a zmizet tam.“

Felix s Klaudií se po sobě podívali. To bylo rychlejší, než čekali.

„To je poslední řešení,“ řekl Felix. „Pokud nevyjde nic jiného.“

„Ale vyjde,“ řekla Klaudie. „Vždycky jsme na něco přišli, tak proč ne teď?“

„Hele, když je to rakovina,“ vypálil Vincenc, „tak prostě seženeme nějakého felčara, ať se na to mrkne, ne?“

„Jistě,“ řekl Walter. „Protože u nás je rakovina v pohodě léčitelná. Navíc takhle rozrostlá.“

Vincenc po něm mrsknul skleničku a minul. Sklo a zbytek tekutiny se rozprskly o zeď. „Může mít nějaké nápady. Nebo můžeme nasadit chemoterapii nebo tak a aspoň to zpomalit.“

Felix si představil magii na chemoterapii, magii s holou hlavou, pak magii, jak v obytném přívěsu vaří pervitin... Byly to zábavné představy, ale nikam nevedly. „To s tím doktorem není špatný nápad. Může přijít s novými myšlenkami.“ Připsal si to na papír. Teď tam stálo:

Kontakt.

A.

Doktor.

Nebylo to nic moc.

„A co když magie umře?“ řekla Klaudie. „Co se stane? Bude to skutečně konec světa? Netušíme, jak moc je námi magie prorostlá. Víme, že ovlivňuje tvorbu, vynálezy, je to silný zdroj inspirace. A jestli vychází z lidí, ze světa, tak pokud zemře, je to na furt? Nebo umřeme taky?“

Felix si připsal:

Nechat magii exnout?

A k tomu pomlčku a: Nechat exnout Sedmičku.

Protože bylo jasné, že na tohle by se ukecat nenechali.

Pak tam ještě připsal: Útěk. A k tomu „jak“ a otazník.

Podíval se na papír.

Byl pořád skoro prázdný.

Tak tam připsal: Ožrat se.

Jo. Mnohem lepší.

Teprve v té chvíli si uvědomil, že je v místnosti nějaké ticho. Zvedl oči od papíru a samozřejmě, všichni se koukali na něj. Podíval se zase na papír. „Z toho, co zatím mám napsané, vyplývá jedna věc,“ řekl.

„Jsme v prdeli,“ tipnul si Vincenc.

Felix se nenechal zviklat. „Budeme to muset omrknout osobně.“

„Chceš rozbít hubu mágům?“

„Omrknout magii. Zevnitř.“

Walter vykulil oči, takže ještě víc vypadal jako žába. „Chceš se ponořit do magie?“

„Magiografové to tak dělali. Tak taky tuhle rakovinu objevili.“

„Magiografové kvůli tomu obětovali lidi. To chceš taky dělat?“

„Magiografové byli žabaři. Byli to technici, kteří k magii přistupovali čistě z pohledu výzkumníků. My máme jiné metody.“

„Jaké?“

„Necháme někoho, aby ty lidi obětoval za nás.“

* * *

Samozřejmě jeli Klaudiiným yarískem, který toho už přežil skoro tolik jako ti čtyři, co v něm seděli nepohodlně namačkaní. Ale stejně jako oni se pořád nezastavitelně pohyboval vpřed.

Tedy, teď zrovna ne. Teď stál na kraji okresky a pasažéři se soukali ven.

„Za chvíli jsme tam,“ řekl spokojeně Felix a poodešel do pole, aby si ulevil.

„Nemáme řízky,“ postěžoval si Vincenc. „Výlet bez řízků není výlet.“